

bende Reform af Arveafgiften i 1908, og nu skal vi i 1915 atter gribe ret stærkt ind i Satsen, om ikke i Konstruktionen af Loven og saa i 1916 have et Revisionslovforslag vedrørende hele Arveafgiften paa ny liggende paa Tingets Bord. Det er overfor en Skat som denne i og for sig ikke heldigt. Desuden er det en Skat, om hvilken det gælder, at Ændringer i den forholdsvis sent giver sig fuldstændigt Udtryk i dens Udbytte. Det varede flere Aar efter den forrige Reform, inden man kom op til den normale Indtægt af Afgiften, og trods det, at jeg har bemærket og billiger, at Finansministeren har foreslaaet en Forkortelse af Fristerne, tror jeg dog, han regner lovligt sangvinsk, naar han mener, at Halvdelen af Skatten vil komme ind i Finansaaaret 1915—16. Jeg nærer i alt Fald ikke en lignende Tro.

Imidlertid er disse Betragtninger angaaende Arveafgiften ikke for mig tilstrækkeligt til under de nuværende Forhold at afvise et Lovforslag om en forøget Beskatning, hvilende paa et i og for sig saa naturligt Skattegrundlag, som Arveafgiften efter min Mening er, og forhøje den med omtrent 25 pCt. — det er det, Lovforslaget gaar ud paa. Venstre mener tilmed, som Forhandlingerne fra 1906—08 tydeligt nok viser, at denne Skattekilde ikke er udnyttet tilstrækkeligt ved den Lov, der da blev vedtaget — hvad Finansministeren ogsaa selv har gjort opmærksom paa —, da Finansminister Vilhelm Lassen foreslog, og Folketinget vedtog en Skala for Arveafgiften, som var betydeligt mere vidtgaaende end den, der blev vedtaget, og som den nuværende Finansministers Forslag er i nærmeste Familie med.

I Gruppe A, altsaa den Gruppe, som omfatter Arv efter Ægtefæller eller Forældre — og det er den, som baade social-økonomisk og finansielt set er langt den vigtigste —, stiger Progressionen i den gældende Lov kun fra 1 til 3. Vilhelm Lassen foreslog i sin Tid en Rateskala, en Form, jeg anser for meget bedre end Gruppeskalaen, hvorfor jeg, da jeg fremsatte Formue- og Indkomstskattelovforslagene i 1911—12, foreslog en Rateskala, men Rigsdagen eller en Del af Rigsdagen ønskede den ikke. Derfor maatte den forsvinde for at muliggøre Lovforslagets Gennemførelse. Men altsaa, naar Hensyn tages til de Forskydninger, Rateskalaen altid giver, kan man sige, at Vilhelm Lassen foreslog dobbelt saa stærk en Stigning som den, der blev vedtaget, nemlig omtrent fra 1—6, og det er den samme, som Finans-

ministeren her foreslaar. I de øvrige Afdelinger er Lovforslaget ligeledes nær op ad det, Folketinget den Gang vedtog, kun at der her gaas noget højere for de største Arvelodders Vedkommende, dem over 150,000 Kr. Men dernæst er der i Lovforslaget fulgt et Princip, jeg ikke kan billige. Jeg mener, at Tillæget til Skatten begynder for tidligt. Det er ubetinget rigtigt at lægge det Princip til Grund, som Finansministeren ønsker at lægge til Grund, nemlig at netop en Beskatning af den Natur, som her er Tale om, en Beskatning, der under haarde, trykkede Tider, hvor Befolkningen tynges baade af den stærkt forøgede Værnepligtsbyrde, Dyrtd, Arbejdsløshed og meget andet, vil det være endnu langt naturligere end under sædvanlige Forhold at lade de mere bemidlede i det væsentlige bære de Merudgifter, som kræves. Derfor er ogsaa de mindste Arvelodder her ikke underkastede Merbeskatning. Men det forekommer mig, at Grænsen møder os alt for tidligt med 10,000 Kr., i hvert Fald maa jeg mene dette, hvad Afdeling A angaar, altsaa den, der vedrører Arv efter Forældre eller Ægtefæller. Jeg kan bedre finde mig i at begynde tidligt i de andre Grupper, hvor det drejer sig om Arv efter fjernere beslægtede eller slet ikke beslægtede, for det er Arv, man i overordentlig mange Tilfælde ikke har kunnet regne paa, hvori- mod Arv efter Ægtefælle eller Forældre ofte vil være vedkommende Arvtagers omtrent eneste Indtægt. Derfor anser jeg det, som sagt, for alt for tidligt, at Stigningen begynder ved 10,000 Kr., Skatten kommer her til at ramme meget haardt en Mængde Enker, uforsørgede Børn og gamle, som har haardt Brug for hver en Øre, som den lille Arv eller Kapital kan afkaste. Og der er slet ingen Tvivl om, at man — og disse Bemærkninger, jeg her gør, rammer ogsaa den højtærede Finansministers Lovforslag om Formueskatten, thi der lader man ogsaa Stigningen begynde med Formuer paa 10,000 Kr. — kan komme et godt Stykke op paa den anden Side af disse 10,000 Kr. og dog finde Skatteydere, som i hvert Tilfælde under de nuværende Forhold, under den Forøgelse af Prisen paa Levnedsmidler og de øvrige Tryk, som Situationen har medført, i Virkeligheden kun har det nødtørftigste, smaa Ejendomsbesiddere, gamle og Enker med smaa Kapitaler.

Ligesom alle disse Betragtninger afgjort fører til, at man netop i Krigstider som nu skal lade denne Grænse rykke et